

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ «ΑΗΡ»
ΣΧΟΛΗ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΚΙΑΡΗ

(ΚΥΚΛΟΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΣ, ΕΤΟΣ Ε', ΠΑΡΟΥΣΙΕΣ 639)

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΗΡΟΣ

空氣

ΣΑΜΣΑΡΑ
ΕΤΟΣ Ε' - ΕΠΟΧΗ Α'

ΔΑΦΝΗ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

Ο Πλάτων γεννήθηκε το 427 π.Χ στο «Δαιμόνιον Πτολίεθρον» των Αθηνών, στην Κολλυτό (σημερινή περιοχή του Ψυρή) όπου και πέθανε, σε ηλικία 84 ετών. Στον τάφο του χαράχθηκε το ακόλουθο επιγράμμα:

« Η γη μεν κατέχει αυτό εδώ του Πλάτωνα το σώμα, αλλά η ψυχή του βρίσκεται ανάμεσα στους ισοθέους μάκαρες».

Υπήρξε υπερβατικός μαθητής και ακούραστος ερευνητής, ανεβάζοντας τη φιλοσοφία από την γη στον ουρανό. Συγκέρασε προϋπάρχουσες φιλοσοφίες κι έζησε με μέτρο στη δική του. Ταξίδεψε τον κόσμο αναζητώντας την αλήθεια κι αγαπούσε ιδιαίτερα τα δέντρα. Η απουσία της προσωπικής παρουσίας ανάμεσα στους πρωταγωνιστές των έργων του δείχνει μία σπάνια ποιότητα προσωπικότητας.

Η «Πολιτεία» είναι έργο της ώριμης ηλικίας του και στο οποίο πραγματεύεται την έννοια της **Δικαιοσύνης**. Στον εσχατολογικό μύθο του Ηρός που με αυτόν κλείνει και το έργο του, ο Πλάτων αξιώνει τον μύθο να σώζει τον άνθρωπο με τρόπο ονειρικό, μιας που η ορθολογιστική γλώσσα αδυνατεί να προχωρήσει την αλήθεια σε νοήματα βαθύτερου υπαρξιακού υποβάθρου, με σκοπό όχι απλά την εξέλιξη της ανθρώπινης ύπαρξης αλλά πρωτίστως της διάσωσης της Γνώσης. Άλλωστε η ομοιότητα του Μύθου με το Όνειρο ανάγει τον πρώτο σε αρχέγονο βαθμό πραγματικότητας, σε δίοδο προς την Αλήθεια.

Αφηγητής του Μύθου είναι ο Σωκράτης συμβολίζοντας για ακόμη μια φορά τον Έρωτα που κοινωνεί το Θείο με το γήινο. Το γεγονός ότι η διήγηση ξεκινά με την διευκρίνιση ότι δεν πρόκειται να αφηγηθεί την ιστορία του Αλκί-νοου αλλά ενός γενναίου άνδρα του Ηρός, γιού του Αρμενίου από το γένος των Παμφύλων, οδηγεί τον ερευνητή να προετοιμαστεί για την ανάγνωση των όσων έχει σκοπό να αφηγηθεί, σε ένα δεύτερο επίπεδο.

Βούλεται από τον νού του αναγνώστη να προσεγγίσει το θέμα της Δικαιοσύνης με οδηγό το φως του φαναριού της καρδιάς. Άλλωστε το όνομα του Ηρ ετυμολογικά σημαίνει την Άνοιξη (έαρ) αλλά και τον Αέρα (ηήρ και αήρ)¹. Επίσης είναι δύσκολο να παραβλέψει κανείς τις συγγενικές ομοιότητες με τις λέξεις: Ήρα², Ήρωσ³, Έρωσ³, και Άορ⁴ (ξίφος). Χαρακτηριστικό επίσης ότι όλες αυτές οι λέξεις νοητικά μας παραπέμπουν στην αέναη ροή και στην ψυχή που προέρχεται από ρήμα πνέω.

Ο Ηρ λοιπόν ήταν γιός του Αρμενίου. Το γένος του Ηρ είναι εκείνο των Παμφύλων (δηλαδή της φυλής του καθενός), δίνοντας έτσι και την πανανθρώπινη διάσταση των όσων θα αφηγηθεί.

*Ο Σωκράτης λοιπόν αφηγείται ότι ο Ήρ σκοτώθηκε στον πόλεμο και όταν μετά από 10 ημέρες μάζεψαν τους νεκρούς το δικό του σώμα συλλέχτηκε άσηπτο. Το μεταφέρουν στην πατρίδα του για να ταφεί, και 12 ημέρες μετά τον θάνατό του, εβρισκόμενο πάνω στην πυρά **αναβιώνει** και αρχίζει να διηγείται όσα είχε δει κατά την διάρκεια του **όπνου** του.*

Με τις δύο αυτές λέξεις που χρησιμοποιεί ο Πλάτων θα μπορούσαμε να φανταστούμε ότι ο Ηρ είναι ένας Σπαθιστής που μνείται στα μυστικά της

Καρδιάς. Το γεγονός ότι το σώμα του παρέμεινε άσηπτο, δηλώνει εμμέσως ότι το ζωτικό του σώμα δεν έχει χαθεί γιατί το αστρικό του εργάζεται ακόμα. Με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να φανταστούμε και την όψη του θηκαριού του. Σημείο άξιο παρατήρησης είναι και ο αριθμός 12. Για τους Πυθαγόρειους συμβόλιζε τον αριθμό της πληρότητας, την ουράνια πεμπουσία μέσω του δωδεκάδρεου, εστία της ψυχής κατά τον Πλάτωνα. Και ο αριθμός 10 που προηγήθηκε συμβολίζει πυθαγορικά το σύνολο της δημιουργίας, μιας και είναι το άθροισμα της ιεράς τετρακτύος. Είναι σαν να χρειάζεται ο ήρωας συντονιστεί με τον κύκλο των 10 και 12 ημερών στις ενέργειες του πριν ολοκληρώσει το έργο του. Για δώδεκα μέρες λοιπόν ο Ηρ ταξιδεύει σε έναν ανείδωτο κόσμο με όχημα το αστρικό του σώμα.

Πριν συνεχίσουμε όμως, ας δούμε τι είναι η **ψυχή** για τον Πλάτωνα. Για τον Πλάτωνα η ψυχή είναι το αθάνατο μέρος της ανθρώπινης ύπαρξης, κομμάτι της κοσμικής ψυχής η οποία είναι «η αθάνατος αρχή θνητού ζώου». Την θεωρεί αθάνατη διότι είναι η αρχή της κίνησης αλλά και της αυτοκίνησης. Θεωρώντας αθάνατη την ψυχή αποδέχεται έτσι την ιδέα της μετενσάρκωσης. Παρομοιάζει την ψυχή με άρμα οδηγούμενο από δύο άλογα και έναν ηνίοχο. Το ένα άλογο αντιπροσωπεύει το θυμικό, το συναίσθημα και το άλλο το επιθυμητικό μέρος του ανθρώπου, τις επιθυμίες της σάρκας. Ο ηνίοχος είναι το λογιστικό μέρος της ψυχής. Η δεξιότητα του ηνίοχου (Λογισμός) είναι αυτή που θα κατευθύνει το άρμα προς την Αλήθεια ή τον φόβο, γιατί ο Ηνίοχος διαθέτει τον Λόγο σε αντίθεση με τα υπόλοιπα δύο άλογα μέρη. Η ψυχή, γράφει ο Πλάτων, είναι δύναμη η οποία κρατά στέρεα και διατηρεί τη φύση (φύσει όχει και έχει).

Είπε λοιπόν ο Ηρ ότι αφού βγήκε από το σώμα του, η ψυχή του ξεκίνησε την πορεία της μαζί με άλλους ώσπου έφθασε σε ένα θαυμαστό τόπο όπου σε ένα σημείο της γης υπήρχαν δύο χάσματα, το ένα μετά το άλλο, και ακριβώς αντικριστά στον ουρανό άλλο δύο προς τα πάνω. Ανάμεσά τους κάθονταν δικαστές και όταν τελείωναν μια δίκη, πρόσταζαν τους δίκαιους να πορευτούν στον δρόμο που ήταν δεξιά και προς τα πάνω, κατά μήκος του ουρανού, αφού πρώτα τους τοποθετούσαν ένα σημάδι μπροστά τους το οποίο φανέρωνε την απόφαση των δικαστών, ενώ αντίθετα τους άδικους τους πρόσταζαν να πορευτούν στον δρόμο που ήταν αριστερά και κάτω έχοντας τοποθετήσει και σε εκείνους σημάδι στην πλάτη σχετικά με τις πράξεις που έχουν κάνει. Αφού προσήλθε και ο Ηρ, του είπαν ότι εκείνος χρειάζεται να γίνει αγγελιαφόρος στους ανθρώπους για να τους διηγηθεί όσα γίνονταν εκεί, και τον πρόσταξαν να ακούει και να βλέπει όλα όσα γίνονταν σε κείνο τον τόπο.

Είδε λοιπόν εκεί να πηγαίνουν σε καθένα από δύο χάσματα του ουρανού και της γης οι ψυχές όλο δίψα και σκόνη, και από το άλλο να κατεβαίνουν άλλες ψυχές καθαρές. Όσες ψυχές έφθαναν εκεί κάθε φορά φαίνονταν πως έρχονταν από μεγάλη πορεία και πήγαιναν ευχαριστημένες στο λιβάδι να κατασκηνώσουν σαν σε πανηγύρι και αγκαλιάζονταν αναμεταξύ τους όσες γνωρίζονταν και ρωτούσαν να μάθουν οι ψυχές που είχαν φθάσει από την γή για όσα γίνονταν εκεί ενώ όσες έρχονταν από τον ουρανό για όσα γίνονται στη γη. Και διηγούνταν μεταξύ τους και όσες ψυχές θυμόντουσαν τα

παθήματα που τους είχαν συμβεί κάτω από τη γη κλαίγανε. Αυτή η πορεία λέει ο Ηρ διαρκούσε χίλια χρόνια. Ενώ εκείνες που έρχονταν από τον ουρανό διηγούνταν τις ευχαριστήσεις και όσα αφάνταστης ωραιότητας είδαν. Για όσες αδικίες είχε κάνει ο καθένας είχε τιμωρηθεί ίσες φορές και για όσους ανθρώπους είχε αδικήσει δέκα φορές για τον καθένα και διαρκούσε η κάθε τιμωρία εκατό χρόνια, επειδή τόση υπολογίζεται η ανθρώπινη ζωή. Για να εκτίσουν δέκα φορές την ποινή κάθε άδικης πράξης. Για παράδειγμα εκείνοι που ήταν οι αίτιοι για τον θάνατο πολλών ανθρώπων, έχοντας προδώσει είτε πόλεις ή στρατόπεδα ή αυτοί που έριξαν πολλούς στη δουλεία ή που ήταν οι υπεύθυνοι για κάποιο άλλο κακούργημα, για όλα αυτά με δεκαπλάσιους πόνους για το καθένα τιμωρούνταν, ενώ από την άλλη οι άνθρωποι που είχαν κάνει κάποιες ευεργεσίες και υπήρξαν δίκαιοι και ευσεβείς, ανάλογη με αυτά έπαιρναν την ανταμοιβή τους. Γι αυτούς που πέθαιναν στην αρχή της ζωής τους ή έζησαν για λίγο έλεγε κάποια άλλα πράγματα, όχι αξιομνημόνευτα όπως αφηγείται ο Σωκράτης. Για την ευσέβεια και την ασέβεια απέναντι στους θεούς και στους γονείς καθώς και για τους φόνους που έκαναν κάποιοι με τα χέρια τους διηγούνταν ακόμα μεγαλύτερες αμοιβές.

Σκηνικό πρώτο «το λιβάδι των ψυχών»

Σ' αυτό το λιβάδι βρίσκονται τρεις Δικαστές. Ο Ραδάμανθος, ο Μίνως και ο Αιακός. Αρσενικές μορφές υποδηλούσες την έκφραση του θεϊκού Νού. Πρώτος τη τάξη εζ' αυτής της τριάδος ήταν ο Μίνως μιας και εκείνος έχει την ευθύνη της τελικής απόφασης. Οι Δικαστές έκριναν τον βαθμό δικαιοσύνης που έπραξε η ψυχή στον βίο της και ανάλογα με το αποτέλεσμα, οδηγούσαν τις δίκαιες ψυχές δεξιά και πάνω (ανοδική δεξιόστροφη πορεία όπως οι αστέρες) ενώ τις άδικες αριστερά και κάτω (καθοδική αριστερόστροφη πορεία, όπως οι πλανήτες). Εντυπωσιακή εδώ η ομοιότητα της τριανδρείας με το 3% της ελεύθερης Ουσίας ή αλλιώς με τον Αρχιτέκτονα.

Στη συνέχεια μας λέει ότι οι δίκαιες ψυχές έφεραν στο στήθος πίνακα με την απόφαση των κριτών ενώ οι άδικες έφεραν πίνακα των άδικων πράξεών τους στην πλάτη. Συμβολικά οι πίνακες που φορούσαν οι ψυχές μπροστά στο στήθος τους είναι σαν τα επόμενα βήματά τους να τρέφονται από τις προηγούμενες καλές τους πράξεις, μιας και η πρόσθια κίνηση στον άνθρωπο είναι η ικανότερη ή διαφορετικά συμβόλιζε ότι οι καρδιές τους έχουν ανοίξει περισσότερο. Αντιθέτως οι ψυχές που είχαν την πινακίδα στην πλάτη είναι σαν οι πράξεις τους να στέκονται φορτίο για τα επόμενα βήματά τους, ωστόσο αυτό το φορτίο είναι μια συνεχής ενθύμηση και σαν τέτοια μπορεί να γίνει μια μνημονευτή ευκαιρία εκπαίδευσης.

Αν υποθέσουμε από όσα γνωρίζουμε ότι η καρδιά είναι εκείνη που δικάζεται για τα όσα έχει βιώσει στον προηγούμενο βίο της, γεννάται το ερώτημα «γιατί η καρδιά και όχι ο νους αφού αυτός σαν ηνίοχος φέρει την ευθύνη των πράξεων του ανθρώπου;» Ίσως γιατί ο νους δεν δύναται να βιώσει παρά μόνο να θαυμάσει, ενώ η καρδιά είναι αυτή που μαθαίνει συνεχώς μέσω της βίωσης. Και το βίωμα είναι αυτό που γίνεται εμπειρία και οδηγεί τον νου να διακρίνει. Η απόφαση για την πράξη μοιάζει να είναι απόφαση καρδιάς.

Σχετικά με τις τιμωρίες πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι η λέξη δεν έχει την ερμηνεία που της δίνουμε σήμερα. Περισσότερο ομοιάζει με χρόνο εκπαίδευσης της ψυχής σε εμπειρικό επίπεδο. Όμως και οι ψυχές που ανέβαιναν προς τα άνω, στην ουσία εκπαιδεύονται το ίδιο μιας και το γεγονός ότι υπάρχουν ψυχές που κατέρχονται από τον ουρανό για να λάβουν μέρος στην διαδικασία της κλήρωσης, υποδηλώνει ότι το έργο τους δεν έχει τελειώσει ακόμα. Αν υποθέσουμε ότι υπάρχουν και ψυχές που ανεβαίνουν προς τον ουρανό για να κατοικήσουν αστέρες, ήλιους δηλαδή, αυτό θα μπορούσε να σημαίνει ότι χρειάζεται να επιτελέσουν ενσυνειδήτως πλέον έργο προς όφελος του Μεγάλου Σχεδίου.

Ξαναβλέπουμε τον κύκλο του δέκα και στις τιμωρίες. Το να βλάψεις τον εαυτό σου επιδέχεται τιμωρία ισάξια της πράξης σου. Το να βλάψεις όμως κάποιον άλλον τιμωρείται πολλαπλάσια.

Άλλη μια σημαντική παρατήρηση σε αυτό το σημείο είναι το γεγονός ότι οι ψυχές δεν έχουν φύλο και αυτό υπερθεματίζει στην ισοκρυσία. Παρατήρηση δεύτερη είναι ότι οι ψυχές διατηρούν την μορφή του ανθρώπινου σώματος που έφεραν στην προηγούμενη ενσάρκωσή τους αφού αναγνωρίζει η μία ψυχή την άλλη, την αυτοσυνείδηση, την μνήμη τους και βιώνουν συναισθήματα. Εφόσον το αστρικό σώμα είναι το φέρον όχημα, όλη η πληροφορία της προσωπικότητας φέρεται εντός, άρα ο Αρχιτέκτονας είναι παρών. Παρών θα πρέπει να είναι και ο Φύλακας της Πρώτης Τάξης μέχρι την απόφαση του Δικαστηρίου όπου θα αναλάβει ο νέος Φύλακας (θα το δούμε και παρακάτω αυτό). Σε κάθε περίπτωση ο ιππόκαμπος και η επίφυση βρίσκονται σε πλήρη λειτουργία.

Οι ψυχές με την μετάδοση η μία στην άλλη των προηγούμενων εμπειριών τους, μεταλαμπαδεύουν γνώση, που ανάλογα τον βαθμό συνείδησης που κάθε ψυχή έχει απελευθερώσει, θα πάρει και το μερίδιο που της αναλογεί. Ακόμα και λίγο πριν την τελική κρίση λοιπόν, η διαδικασία προνοεί προς όφελος των κρινόμενων.

Έλεγε ο Ηρ πως ήταν παρών όταν κάποιος ρώτησε έναν άλλο που είναι ο μέγας Αρδιαίος. Αυτός είχε γίνει κάποτε τύραννος σε κάποια πόλη της Παμφυλίας και είχε συμπληρώσει εκείνη τη χρονιά χίλια χρόνια, είχε σκοτώσει τον γέρο πατέρα του και τον μεγαλύτερο αδελφό του κι έκανε πολλά άλλα ανόσια εγκλήματα, όπως λέγονταν. Είπε λοιπόν πως αυτός που ρωτήθηκε έδωσε αυτή την απάντηση: « Δεν ήρθε, ούτε θα έρθει ξανά εδώ. Είδαμε πράγματι ανάμεσα στα άλλα φοβερά θεάματα και τούτο: σαν φτάσαμε στο στόμιο κι επρόκειτο να βγούμε έξω, έχοντας περάσει και όλα τα υπόλοιπα, αίφνης είδαμε τον Αρδιαίο μαζί με άλλους που σχεδόν οι περισσότεροι από αυτούς ήταν τύραννοι, ήταν βέβαια και κάποιοι πολίτες από αυτούς που είχαν διαπράξει βαριά αμαρτήματα. Αυτοί νόμιζαν πως έφτασε η ώρα πια για να ανέβουν επάνω, αλλά το στόμιο δεν τους το επέτρεπε και μούγκριζε κάθε φορά που κάποιος από αυτούς τους αγιάτρευτους ως προς την κακία ή από αυτούς που δεν είχαν τιμωρηθεί αρκετά έκανε προσπάθεια να ανέβει. Μόλις άκουγαν το μουγκρητό, είπε, κάποιοι άνθρωποι άγριοι και φλογισμένοι στην όψη, που ήταν κοντά στις πόρτες και καταλάβαιναν τι σημαίνει το μουγκρητό, άλλους από αυτούς που ήθελαν να ανέβουν τους έπιαναν από τη μέση και τους έδιωχναν μακριά, αλλά τον Αρδιαίο και τους άλλους αφού τους δέσανε μαζί χέρια, πόδια και κεφάλι, τους έβαλαν κάτω και τους έγδαραν, κι ύστερα τους τράβαγαν έξω

δίπλα στον δρόμο πάνω σε αγκάθια, ξεσκίζοντας έτσι το σώμα τους και κάθε φορά έλεγαν στους διαβάτες γιατί τους κάνουν έτσι και πώς θα τους πάνε να τους ρίξουν στον Τάρταρο». Από τους πολλούς και τους κάθε λογής φόβους είπε που είχαν δοκιμάσει αυτός ήταν ο μεγαλύτερος μήπως δηλαδή ακουστεί και γι' αυτούς το απαισιο εκείνο μουγκρητό την ώρα που πήγαινε ο καθένας τους να διαβεί το στόμιο και με πολλή μεγάλη χαρά ανέβαινε ο καθένας σαν έλαφε το μουγκρητό. Αυτές ήταν σχεδόν όλες οι ποινές και οι τιμωρίες, μα και οι ανταμοιβές ήταν ανάλογές τους.

Η περίπτωση του Αρδιαίου παραβάλλεται με στόχο αφενός τον παραδειγματισμό των υπολοίπων ψυχών, αφετέρου δε μεγαλειωδώς δείχνει ότι ακόμα και κατά την διάρκεια της αμετάβλητης απόφασης της τιμωρίας, η ψυχή φέρει την ελεύθερη βούληση να κρίνει από μόνη της αν είναι έτοιμη να βγει στον κύκλο των επανενσαρκώσεων. Η **εκπαίδευση** είναι ο δρόμος προς την Δικαιοσύνη και η αιδώς είναι αδιαμφισβήτητος παράγοντας **προσωπικής συνείδησης**. Γι' αυτό και διαπομπεύεται με τέτοιο τρόπο ο Αρδιαίος. Σημείο άξιο παρατήρησης βέβαια είναι το γεγονός ότι αναφέρεται το σώμα του Αρδιαίου να γδέρνεται. Μα πώς μπορεί μια αιθερομορφή να γδαρθεί; εκτός και αν έπρεπε να γίνει φανερό ποιος είναι στις υπόλοιπες ψυχές έτσι ώστε να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για τον λόγο που συμβαίνει αυτό. Όσο μεγαλύτερη η εξουσία ενός ανθρώπου απέναντι σε πολλούς (τύραννος) τόσο αυστηρότερο και το μερίδιο του στην τιμωρία.

Όταν ο καθένας του συμπλήρωνε εφτά μέρες στο λιβάδι, έπρεπε την όγδοη μέρα να ξεκινήσουν και να πορευτούν και την τέταρτη μέρα έφτασαν σε σημείο από όπου έβλεπαν ένα φως που διαπερνούσε από ψηλά όλο τον ουρανό και τη γη ίσιο σαν κολόνα και παρόμοιο με την ίριδα, όμως λαμπρότερο και διαυγέστερο. Σε αυτό έφτασαν μετά από μίας μέρας πορεία και είδαν εκεί στην μέση του φωτός να είναι οι άκρες των δεσμών του τεντωμένες από τον ουρανό γιατί αυτό το φως ήταν ο σύνδεσμος ουρανού και σαν τα υποζώματα των πολεμικών καραβιών συγκρατούσε την ουράνιο περιφορά. Από τις άκρες των δεσμών κρεμόταν σφιχτά δεμέν το αδράχτι της Ανάγκης που από αυτό ρυθμίζονται όλες οι περιστροφικές κινήσεις. Ο άξονας αυτού του αδραχτιού και το αγκίστρι είναι από χάλυβα ενώ το σφοντύλι είναι φτιαγμένο από κράμα χάλυβα με άλλα μέταλλα. Η κατασκευή του σφοντυλιού είναι τέτοιου είδους : στο σχήμα του είναι σαν αυτό που έχουμε εδώ από όσα έλεγε ήταν κάπως έτσι: κοίλο και με βαθούλωμα σε ολόκληρο το εσωτερικό του και με ένα άλλο μικρότερο προσαρμοσμένο όπως οι κάδοι που μπαίνουν ο ένας μέσα στον άλλο και με τον ίδιο τρόπο ένα τρίτο και μετά ένα τέταρτο και στη συνέχεια άλλα τέσσερα. Δηλαδή όλα τα σφοντύλια ήταν οκτώ, το ένα ταιριασμένο καλά μέσα στο άλλο που έδειχναν από πάνω το περίγραμμα τους σαν κύκλους και σχημάτιζαν γύρω από τον άξονα μια συνεχόμενη επιφάνεια ενός σφονδυλιού. Εκείνος ο άξονας περνώντας από το κέντρο του όγδοου σφονδυλιού έβγαινε στην άλλη πλευρά. Το πρώτο σφονδύλι είχε το πλατύτερο χείλος από όλα τα άλλα, το έκτο ερχόταν δεύτερο σε κατά το πλάτος του κύκλου, το τέταρτο ερχόταν τρίτο, το όγδοο ερχόταν τέταρτο, πέμπτο το πλάτος του εβδομού, έκτο ερχόταν το πέμπτο, το τρίτο ήταν έβδομο και το πλάτος του δεύτερου ήταν το όγδοο. Ο κύκλος του μεγαλύτερου σφοντυλιού του εξωτερικού ήταν πλουμιστός του εβδομού λαμπρός, του όγδοου έπαιρνε χρώμα και λάμψη από τον κύκλο του εβδομού που τον φώτιζε, οι κύκλοι του δεύτερου και του πέμπτου σφοντυλιού είχαν παρόμοια χρώματα σχεδόν, αλλά κάπως ξανθότερα

από τους άλλους, ο κύκλος του τρίτου είχε κατάλευκο χρώμα του τετάρτου σχεδόν κόκκινο και του έκτου κύκλου η λευκότητα ερχόταν δεύτερη. Το αδράχτι ολόκληρο γύριζε κατά την ίδια κυκλικά περιστροφή, και μέσα στην συνολική περιστροφή οι επτά εσωτερικοί κύκλοι γύριζαν με ηρεμία κατά την αντίθετη από το σύνολο κατεύθυνση. Από αυτούς ταχύτερα κινούνταν ο όγδοος, δεύτεροι έρχονταν μαζί ο ένδομος, ο έκτος και ο πέμπτος. την τρίτη ταχύτητα είχε όπως του φαινόταν ο τέταρτος όπως διέγραφε κύκλο κατά την αντίθετη κατεύθυνση, την τέταρτη ο τρίτος και την πέμπτη ο δεύτερος. Το αδράχτι στρέφονταν το ίδιο ανάμεσα στα γόνατα της Ανάγκης. Και πάνω στον καθένα από αυτούς τους κύκλους καθόταν από μια Σειρήνα, που γύριζε μαζί με αυτούς και έφελνε πάντα με την ίδια φωνή και στον ίδιο τόνο και από τη φωνή των οκτώ σειρήνων γινόταν μια υπέροχη αρμονική συμφωνία. Ολόγυρα κάθονταν σε ίση απόσταση μεταξύ τους τρεις άλλες γυναίκες η καθεμιά στον θρόνο της, αυτές ήταν οι κόρες της Ανάγκης, οι Μοίρες, η Λάχσις η Κλωθώ και Άτροπος, φορούσαν λευκά φορέματα και είχαν στέμματα στο κεφάλι και τραγουδούσαν στον σκοπό των σειρήνων η Λάχσις τα περασμένα, η Κλωθώ τα παρόντα και η Άτροπος τα μελλοντικά. Η Κλωθώ πιάνοντας με το δεξί της χέρι το αδράχτι κατά διαστήματα, βοηθούσε την εξωτερική του περιστροφή, η Άτροπος με το αριστερό της έκανε το ίδιο για τις εσωτερικές κινήσεις και η Λάχσις τότε με το ένα χέρι και τότε με το άλλο, βοηθούσε την εξωτερική του περιστροφή και στην εσωτερική περιφορά. Αυτοί λοιπόν μόλις έφτασαν έπρεπε να παρουσιαστούν αμέσως στη Λάχσις. Στην αρχή ένας προφήτης τους τακτοποίησε χωριστά τον ένα από τον άλλο, έπειτα πήρε από τα γόνατα της Λάχσις κλήρους και πρότυπα τρόπων ζωής κι αφού ανέβηκε πάνω σε ένα ψηλό βήμα είπε:

«Αυτά τα λόγια ανήκουν στην παρθένα Λάχσις, κόρη της Ανάγκης. Ψυχές εφήμερες, αρχίζει για το θνητό γένος μια άλλη περίοδος ζωής που θα καταλήξει στον θάνατο. Δεν θα σας διαλέξει ο δαίμων με κλήρο αλλά εσείς θα διαλέξετε τον δαίμονά σας. Εκείνος που ο κλήρος του θα βγει πρώτος, ας διαλέξει πρώτος τον τρόπο ζωής του, που θα ακολουθήσει κατ' ανάγκην. Η αρετή είναι κτήμα χωρίς ιδιοκτήτη, αλλά ανάλογα με την προτίμηση ή την περιφρόνηση που θα δείξει ο καθένας από σας, θα πάρει μεγαλύτερο ή μικρότερο μερίδιο. Η ευθύνη ανήκει σ' εκείνον που διαλέγει, ο θεός είναι ανεύθυνος.»

Αφού είπε αυτά, έριξε πάνω σε όλους από ένα κλήρο, και ο καθένας έπαιρνε τον κλήρο που έλεφετε κοντά του, εκτός από αυτόν τον ίδιο, που δεν του επέτρεπε να πάρει. Ο καθένας που πήρε τον κλήρο του έβλεπε ποια σειρά του έτοχε με αυτήν την εκλογή. Μετά από αυτό, έβαλε μπροστά τους και πάνω στη γη τα πρότυπα των τρόπων ζωής που ήταν πολύ περισσότερα από τους παρόντες και κάθε είδους, βίαι όλων των ζώων και όλων των ανθρώπων. Μέσα λοιπόν σε αυτούς υπήρχαν τυραννίες, άλλες ισόβιες, κι άλλες που στο ενδιάμεσο καταλύονται και ξελέφτουν στη φτώχεια, στην εξορία και στη ζητιανιά, ήταν και τρόποι ζωής ανθρώπων ονομαστών, άλλων για την εμφάνισή τους, την ομορφιά τους, και όλη την υπόλοιπη ισχύ και την αγωνιστική δύναμή τους, και άλλων για την καταγωγή τους και τις αρετές των προγόνων τους, ήταν ακόμη και τρόποι ζωής όχι ένδοξων ανθρώπων, σε σχέση με τα προηγούμενα αγαθά, καθώς και γυναικών. Μέσα σε αυτά δεν υπήρχε ποιοτική κατάταξη της ψυχής, γιατί είναι αναγκασμένη κάθε ψυχή να γίνει αλλιώς, ανάλογα με τον τρόπο ζωής που θα εκλέξει, τα άλλα ήταν ανακατωμένα μεταξύ τους και με πλούτη και με φτώχειες, άλλα με αρρώστιες άλλα με υγείες και άλλα έπαιρναν ενδιάμεση θέση απέναντι όλων. Εδώ λοιπόν καθώς φαίνεται αγαπητέ μου Γλαύκωνα, βρίσκεται όλος ο κίνδυνος για τον άνθρωπο και γι' αυτό το λόγο πρέπει ο καθένας μας αφήνοντας κατά μέρος οποιοδήποτε

άλλο μάθημα να φροντίσει να γίνει μαθητής κι ερευνητής του μαθήματος που θα τον κάνει ικανό να ερευνήσει και να μάθει από κάποιον ποιός θα τον κάνει ισχυρό και θα του δώσει όλες τις απαιτούμενες γνώσεις να διακρίνει τον καλό και τον κακό τρόπο ζωής, και από όλους τους δυνατούς τρόπους να διαλέγει πάντοτε τον καλύτερο, αφού θα εξετάζει πώς συντελούν στον ενάρετο βίο, όλα όσα μέχρι τώρα είπαμε, είτε όλα μαζί είτε χωριστά το καθένα, σε σχέση με την ενάρετη ζωή. Θα μάθει τι καλό ή τι κακό προξενεί η ομορφιά αναμειγμένη με τη φτώχεια ή με τον πλούτο, και ποια ψυχική δυνατότητα κάνει τον άνθρωπο καλό ή κακό. Θα μάθει τι αποτέλεσμα φέρνουν αν ανακατωθούν μεταξύ τους οι ευγενικές και οι όχι ευγενικές καταγωγές, η ιδιωτική ζωή και η ανάληψη της αρχής, οι σωματικές δυνάμεις και αδυναμίες, η ευχέρεια για μάθηση και η δυσκολία της, και γενικά όλα τα παρόμοια που μπορεί να έχει η ψυχή ως έμφυτα ή ως επίκτητα, ώστε λογαριάζοντας όλα αυτά να μπορεί να διαλέγει αποβλέποντας στη φύση της ψυχής, ανάμεσα στον χειρότερο και στον καλύτερο τρόπο ζωής, ονομάζοντας χειρότερο αυτόν που θα οδηγήσει την ψυχή προς την αδικία και καλύτερο αυτόν που θα την κάνει δικαιότερη και για όλα τα άλλα θα αδιαφορήσει. Γιατί είδαμε πως αυτή είναι η καλύτερη εκλογή και για τον ζώντα και για τον νεκρό. Πρέπει λοιπόν ο άνθρωπος που έχει αυτή την άποψη στερεή σαν χαλύβδινη, να κατεβαίνει στα μέρη του Άδη, για να μην μείνει έκθαμβος μπροστά στα πλούτη και τα παρόμοια κακά, και για να μην προξενήσει πολλά και ανυπόφορα κακά στους άλλους, πέφτοντας στην τυραννία και σε άλλες τέτοιες πράξεις αλλά και να μην πάθει ο ίδιος χειρότερα, πρέπει να γνωρίζει να διαλέγει τον τρόπο ζωής που βρίσκεται στο ενδιάμεσο αυτών και να αποφεύγει τις υπερβολές είτε προς τη μια κατεύθυνση είτε προς την άλλη, και σε όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής του όσο είναι δυνατόν αυτό, και ακόμα σε ολόκληρη τη μελλοντική ζωή του. Γιατί μόνο με αυτό τον τρόπο ο άνθρωπος γίνεται ευδαιμονέστατος.

Και όπως ανακοίνωσε ο αγγελιαφόρος του κάτω κόσμου, ο προφήτης τότε τους πρόσθεσε και αυτόν τον λόγο: «Εκείνος που θα έρθει τελευταίος στη σειρά να διαλέξει, να διαλέξει με φρόνηση και ζει με ασοτηρό τρόπο, υπάρχει τρόπος ζωής ευχάριστος και όχι άσχημος. Ούτε και ο πρώτος στην εκλογή να παραμελήσει να δώσει την ανάλογη προσοχή, ούτε κι ο τελευταίος να απελπιστεί.» Αφού είπε αυτά, εκείνος που του έτυχε ο κλήρος να διαλέξει πρώτος πήγε κι άρπαξε τη μεγαλύτερη τυραννία, και από την απερισκεψία του και την απληστία του διάλεξε χωρίς να εξετάσει τα πάντα με προσοχή, κι έτσι δεν κατάλαβε πως μέσα σε εκείνα που διάλεξε ήταν πεπρωμένο να φάει τα παιδιά του, καθώς και άλλες συμφορές. Κι αφού εξέτασε με προσοχή την εκλογή του, άρχισε να κλαίει και να οδύρεται γι αυτή, χωρίς να αναλογίζεται όσα πριν τους είχε πει ο προφήτης. Γιατί δεν κατηγορούσε τον εαυτό του για τα κακά που διάλεξε αλλά την τύχη και τους θεούς και οποιονδήποτε άλλο εκτός από τον εαυτό του. Αυτός λοιπόν, ήταν από εκείνους που ήρθαν από τον ουρανό και είχε ζήσει κατά την προηγούμενή ζωή του σε μια πολιτεία καλά οργανωμένη και είχε αποκτήσει την αρετή από εθισμό χωρίς τη φιλοσοφία. Και μπορεί να ειπωθεί ακόμα πως οι πιο πολλοί που πιάνονταν σε τέτοια δεινά ήταν όσοι είχαν έρθει από τον ουρανό, επειδή δεν ήταν ασκημένοι στους πόνους. Εκείνοι όμως που είχαν έρθει από την γη, επειδή και οι ίδιοι είχαν υλοφέρει κόπους κι επειδή είχαν δει κι άλλους να έχουν βασανιστεί, δεν έκαναν την εκλογή τους με βιασύνη. Γι αυτό τον λόγο λοιπόν και εξαιτίας επίσης της τύχης του κλήρου γίνεται σε πολλές ψυχές μεταβολή των καλών και των κακών γιατί αν κάποιος κάθε φορά που έρχεται στην επίγεια ζωή, μπορεί να επιδοθεί στην ορθή φιλοσοφία και αν ο κλήρος της εκλογής δεν τον φέρει στους τελευταίους φαίνεται πως από όσα αναγγέλλονται από εκεί, όχι μόνο εδώ στη γη μπορεί να ζει ευτυχισμένος αλλά και η πορεία που θα

ακολουθήσει από δω στον άλλον κόσμο και το αντίστροφο, δεν θα είναι υλόγεια και τραχιά αλλά ομαλή και ουράνια.

Γιατί αυτό είπε το θέμα αξίζει να δει κανείς, πώς διάλεγε δηλαδή η κάθε ψυχή τον τρόπο ζωής της, ήταν θέαμα κι ελεεινό να το βλέπει κανείς και γελοίο και παράδοξο. Αλλά η εκλογή γινόταν κυρίως σύμφωνα με τις συνήθειες της προγενέστερης ζωής. Γιατί είδε, καθώς έλεγε, την ψυχή που κάποτε ήταν του Ορφέα να διαλέγει τη ζωή του κόκνου, επειδή δεν ήθελε να ξαναγεννηθεί έχοντας συλληφθεί μέσα σε γυναίκα, αφού τις μισούσε επειδή τον σκότωσαν. Είδε την ψυχή του Θαμύρου να διαλέγει τη ζωή του αηδονιού, είδε κι έναν κόκνο να αλλάζει, διαλέγοντας ανθρώπινη ζωή, καθώς και άλλα μουσικά ζώα το ίδιο. Η ψυχή που ήταν εικοστή στη σειρά διάλεξε τη ζωή ενός λιονταριού, τούτη ήταν η ψυχή του Αίαντα του Τελαμώνιου που απέφυγε να γίνει άνθρωπος γιατί θυμόταν την κρίση για τα όπλα. Μετά από αυτή την ψυχή ακολούθησε η ψυχή του Αγαμέμνονα είχε κι αυτή έχθρα για όσα υπέφερε από το ανθρώπινο γένος και άλλαξε διαλέγοντας τη ζωή αετού. Στη μέση έτυχε να πέσει ο κλήρος της ψυχής της Αταλάντης που αφού αντίκρισε τις μεγάλες τιμές κάποιου αθλητικού άνδρα, δεν μπόρεσε να το προσπεράσει αλλά το διάλεξε.. Μετά από αυτή είδε την ψυχή του Επειού γιού του Πανοπέα να παίρνει τη φύση εργάτριας γυναίκας. Πιο μακριά ανάμεσα στους τελευταίους κατάφερε να δει την ψυχή του Θεοσίτη του γελωτοποιού να ντύνεται τη σάρκα πιθήκου, και κατά τόχη, είδε και την ψυχή του Οδυσσέα που της είχε πέσει ο τελευταίος κλήρος να πηγαίνει να διαλέξει και από την ανάμνηση των βασάνων που πέρασε πάνω στη γη είχε κοπεί η φιλοδοξία της και γύριζε πολλή ώρα ζητώντας τη ζωή ενός ανθρώπου απλού δίχως πολλά έργα και μόλις τη βρήκε να είναι κάπου περιφρονημένη από όλες τις άλλες ψυχές βλέποντάς τη φώναζε πως θα έκανε την ίδια εκλογή κι αν ακόμα είχε τον πρώτο κλήρο, και την πήρε με πολλή ευχαρίστηση. Και πό τα άλλα θηρία επίσης πολλά περνούσαν στην ανθρώπινη ζωή, άλλαζαν μεταξύ τους και τα άδικα έπαιρναν τη ζωή των αγρίων ενώ τα δίκαια τη ζωή ήμερων ζώων και γινόταν μεταξύ τους κάθε είδους ανάμειξη.

Αφού λοιπόν όλες οι ψυχές είχαν διαλέξει τον τρόπο ζωής τους, με την ίδια σειρά που τους είχε δώσει ο κλήρος, πήγαιναν μπροστά στη Λάχεση. Εκείνη έδινε στην καθεμιά τον δαίμονα που διάλεξε, για να την προστατεύει στη ζωή της και να εποπτεύει στην εκτέλεση των υποχρεώσεων που διάλεξε κάθε ψυχή. Αυτός ο δαίμονας οδηγούσε αρχικά την ψυχή στην Κλωθώ κάτω ακριβώς από το χέρι της και στο στριφογύρισμα του Αδραχτιού για να επικυρώσει έτσι τη μοίρα ου διάλεξε η ψυχή. Μετά την επαφή με το αδράχτι έφερνε την ψυχή εκεί όπου έγενεθε η Άτροπος κάνοντας έτσι αμετάκλητα όσα είχαν κλωστεί κι από εκεί χωρίς να γυρίσουν πίσω πήγαιναν και περνούσαν κάτω από τον θρόνο της Ανάγκης κι έβγαιναν από την άλλη μεριά.

Σκηνικό δεύτερο: Η μεγάλη θέαση

Οι ψυχές οδηγούνται σε έναν τόπο όπου το σύμπαν απλώνεται εμπρός τους. Το σκηνικό ξεφεύγει από τον περιορισμό του χώρου που υπήρχε στο προηγούμενο τοπίο και μας φανερώνεται το Όλον του γίνεσθαι αλλά και το Πάν που αγκαλιάζει τον Όλον. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Πλάτων προσπαθεί να περιγράψει τον Κόσμο των Ιδεών μέσα από την αισθητηριακή προσέγγιση των ανθρώπινων αισθήσεων για να γίνει πιο κατανοητός. Κάνει

εμμέσως σαφή την σύνδεση που υπάρχει στον Κόσμο των Ιδεών, με τον Κόσμο των Αισθήσεων. «Ως άνω έτσι και κάτω». Οι ψυχές μπορούν να παρατηρήσουν όχι μόνο τις συμπαντικές κινήσεις αλλά κυρίως την αιτία των Κινήσεων αυτών. Το γεγονός ότι το Αδράχτι παρουσιάζεται σε τόσο μεγάλη κλίμακα σηματοδοτεί την υπέρβαση που πρέπει να κάνει ο άνθρωπος στην ανθρώπινη ζωή του. Το φώς που διαπερνά κατακόρυφα τον άξονα του αδραχτιού ομοιάζει σε σπονδυλική στήλη που πάνω της στηρίζεται η ουράνια περιφορά και λαμβάνει χώρα η αέναη ανταλλαγή πληροφοριών και ενεργειών. Είναι ο σύνδεσμος με τον Ουρανό και σαν τα υποζώματα των πλοίων συγκρατεί την ουράνια περιφορά. Εννοεί ότι η πορεία των ψυχών είναι σαν ναυτικό ταξίδι που παρόλο που γίνεται σε ουράνιο χώρο, αφορά στο υγρό στοιχείο. Μην ξεχνάμε ότι το υγρό στοιχείο από πάντα αντιπροσώπευε τις ψυχικές λειτουργίες.

Επίσης το γεγονός ότι ο άξονας είναι κατασκευασμένος από χάλυβα δείχνει το αμετάβλητο της κατασκευής του, το αμετάβλητο της θείας ουσίας, ενώ τα σφονδύλια που είναι φτιαγμένα από κράμα χάλυβα και άλλων μετάλλων δείχνουν την αέναη μεταβολή που λαμβάνει χώρα εντός τους γιατί είναι άμεσα συνδεδεμένα με την **ελευθερία βούλησης** των ψυχών.

Αδράχτι

Το Αδράχτι αποτελούνταν από τον άξονα που αναφέραμε και από οκτώ σφονδύλια. Το εξωτερικό σφονδύλι περιστρεφόνταν αντίθετα με τα 7 εσωτερικά. Η διαφοροποίηση αυτή από τα υπόλοιπα μας κάνει να σκεφτούμε ότι το εξωτερικό σφονδύλι εμπεριέχει εντός του τις τροχιές των υπολοίπων και κρατά την ισορροπία κινούμενο αντίθετα με τα υπόλοιπα. Άρα η δεξιόστροφη φορά του αρμόζει περισσότερο, είναι η ουσία του «ταυτού» όπως περιγράφει στον Τίμαιο, ενώ οι εσωτερικές η ουσία του «ετέρου». Αν το σύνολο των σφονδυλιών είναι μικρογραφία του πλανητικού μας συστήματος τότε το εξωτερικό σφονδύλι θα πρέπει να είναι το εκδηλομένο σύμπαν μέσα στον οποίο εμπεριέχονται οι υπόλοιποι πλανήτες.

Η 8^η τροχιά ανήκει στο εξωτερικό σφονδύλι, στο σύμπαν, την «αύρα» που τυλίγει όλους τους πλανήτες και κρατά την ισορροπία των κινήσεων. Ο Πλάτων την αποκαλεί Κοσμική Ψυχή.

Η 7^η τροχιά θα ανήκει στον Χρόνο μιας και είναι ο τελευταίος τότε γνωστός πλανήτης του πλανητικού συστήματος. Είναι συμβολικά ο Χρόνος. Η γέννηση και η φθορά των πάντων. Το όριο μέσα στο οποίο ο άνθρωπος καλείται να δράσει.

Η 6^η του Δία, συμβολικά φέρει την ικανότητα επέκτασης των νοητικών δυνατοτήτων μέσω της φιλοσοφίας

Η 5^η του Άρη, συμβολικά θα μπορούσαμε να πούμε ότι φέρει ιδιότητες σθένους γιατί οι δυνατότητες γίνονται έμπρακτη ηθική.

Η 4^η της Γης, εδώ λαμβάνει χώρα η εκπαίδευση στον Νόμο και η εναρμόνιση με το συμπαντικό ρυθμό.

Η 3^η της Αφροδίτης, παραδοσιακά κατοικεί ο Έρως και η Φιλία.

Η 2^η του Ερμή, αντίστοιχα παραδοσιακά εδώ κατοικεί ο Λόγος.

Η 1^η του Ηλίου, που φωτίζει και διδάσκει το απατηλό των αισθήσεων.

Για να αξιολογήσει ο νους ό,τι βλέπει, σε ανθρώπινο επίπεδο μπορεί να το κάνει μέσα από τη σύγκριση (μικρόκοσμος-μακρόκοσμος) και μέσα από την εμπειρία της καρδιάς. Στη θέαση αυτή η ψυχή μπορεί να αναχθεί στα αίτια της. Ο ανθρώπινος νους, ως εργαλείο είναι διχαστικός και γι'αυτό εκπαιδευτής του πρέπει να γίνει η καρδιά. Η Ανάγκη μπορούμε να πούμε ότι αναλαμβάνει αυτόν τον ρόλο μιας και είναι **η ευκαιρία**, η πόλη της Ζωής. Στη μεγάλη αυτή θέαση, η ψυχή-θεατής ορά (αδράχτι, χρώματα) και ακούει (αρμονία Σειρήνων), αυτό σημαίνει ότι υπάρχει κάποιου είδους συνδυαστική ουσία ανάμεσα στο θέαμα και τον θεατή. Δεν μπορώ να φανταστώ κάτι καλύτερο από τον Έρωτα, το διάμεσο ανάμεσα στη γνώση και στην άγνοια. Η Αλήθεια δεν μπορεί να ξεκινήσει παρά από τον θαυμασμό, την α-πορία. Η συνειδητοποίηση της ύπαρξης του Θείου λοιπόν, είναι η ένωση της ερωτευμένης ψυχής με την αρχή της. Ο Πλάτων θεωρεί ότι η ψυχή είναι αυτή που συγκρατεί το σύμπαν κι όχι το αντίθετο.

Οι πλανητικές αυτές τροχιές θα μπορούσαν να αντιστοιχηθούν με τα **επτά σώματα**. Τα τέσσερα ηλιακά (φυσικό, ζωτικό, αστρικό και διανοητικό) που λαμβάνουν το φως από τον ήλιο και τα τρία ηλεκτρόνια (ανώτερο συγκινησιακό, ανώτερο διανοητικό και το ανώνυμο) που ίσως λαμβάνουν το φως από τον εξωτερικό κύκλο της ισορροπίας. Εξίσου αντιστοιχούνται και στα επτά δωμάτια της καρδιάς και στους τέσσερις χώρους της. Στον Τίμαιο γράφει ο Πλάτων ότι οι κινήσεις των τριών πλανητών είναι ισοταχείς, ενώ των τεσσάρων υπολοίπων διαφορετικές μεταξύ τους. Συμπεραίνουμε ότι πιθανώς με τον ίδιο τρόπο αναφέρεται στα τρία ηλεκτρόνια σώματα και στα τέσσερα ηλιακά. Ο άνθρωπος αντιλαμβανόμενος τον τρόπο που κινούνται οι επτά πλανήτες-σώματα μπορεί να καταφέρει να εξομοιώσει τις ενέργειές του, συν-κινούμενος από και με αυτά. Άλλωστε ο περιοριστικός χωροχρόνος που περιγράφει ο Πλάτων είναι μια περίοδος μαθητείας.

Ας προσπαθήσουμε τώρα να αποκωδικοποιήσουμε τις μορφές που παρουσιάζονται στην εικόνα. Αυτές είναι η **Ανάγκη**, οι **Μοίρες** και οι **Σειρήνες**.

Για την Ανάγκη, αυτό που παρουσιάζεται ανατομικά είναι μονάχα το γόνατό της. Ίσως αν δούμε τις ιδιότητές της καταφέρουμε να καταλάβουμε περισσότερα για Εκείνη. Μας λέει λοιπόν ο Πλάτων ότι η Ανάγκη είχε τρεις κόρες, τις Μοίρες. Άρα η Ανάγκη φέρει ζωή και κίνηση. Οπωσδήποτε όμως φέρει και πνεύμα αφού ο άξονας περνά από το σώμα της. Βρίσκεται εκτός του Όλου και πάνω στο γόνατό της το Όλον κινείται περιστροφικώς. Έχει απόλυτη εξουσία στην κίνηση του Όλου χωρίς όμως η ίδια να παίρνει μέρος στην κίνηση αυτή. Αυτό το κάνουν οι κόρες της, οι Μοίρες. Τότε η ίδια τι κάνει; Στον Τίμαιο ο Πλάτων είχε γράψει ότι ο Δημιουργός Νους είχε βρει την ύλη που **προϋπήρχε** σε άτακτη κατάσταση. Αν δεν υπήρχε λοιπόν η συμπληρωματική Αρχή της Ανάγκης, αυτή η ύλη θα αυτοκαταστρεφόταν όπως και το έργο του Δημιουργού Νου. Εκείνη δίνει τάξη και όριο στο έργο

Του και αναγεννά τον κύκλο που όπως κάθε κύκλος αποτελείται από μέρη (μοίρες). Ας μην ξεχνάμε ότι ο κύκλος είναι χώρος και χρόνος αλλά ταυτόχρονα, τεράστια ελευθερία για τα όντα που ζουν εντός του. Αν υποθέσουμε ότι η αρσενική αρχή είναι παρούσα σε αυτή τη διαδικασία, τότε θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Νους-δημιουργός είναι αυτός που δημιούργησε τα πάντα αλλά θα χρειαζόταν τη Θήλυ Αρχή για να τον συμπληρώσει. Η Ανάγκη μέσω των θυγατέρων της βάζει τάξη στην αταξία με τις περιφορές των σφονδυλιών. Αυτή η Αρχή βρίσκεται διαποτισμένη μέσα σε κάθε πράγμα του κόσμου. Σαν μονάδα τάξης διαιρείται στις Μοίρες και αφού όλα οριοθετηθούν, εισέρχονται στους κύκλους του Ολον και αναλαμβάνουν οι Μοίρες το έργο τους. Η Ανάγκη δεν παρεμβαίνει στο κοσμικό γίγνεσθαι παρόλο που συμπεριλαμβάνει τα πάντα με νοητό τρόπο και βρίσκεται μέσα στα πάντα. Ρόλος της είναι η φρούρηση της τάξης των πάντων, υποτάσσοντας όλα στους νόμους της δημιουργίας. Ο κυκλικός τρόπος δείχνει και τον βαθμό ελευθερίας που εμπεριέχει εντός της μία τέτοια διαδικασία, για όλα τα πλάσματα που παίρνουν μέρος σ' αυτήν. Αν θέλαμε λοιπόν να δώσουμε ένα χαρακτηρισμό για την Ανάγκη, αυτός θα ήταν η εκπρόσωπος της Δικαιοσύνης που διαποτίζει όλα τα πλάσματα της δημιουργίας. Το γόνάτο της λοιπόν είναι μεγάλης σημασίας συμβολισμός, αφού ακόμα και Αυτή υπακούει στην Ιεραρχία. Αφήνει ο Πλάτων να εννοηθεί εμμέσως, ότι το τέλος του Δρόμου δεν είναι να βρεθείς στο Παν, υπάρχει και συνέχεια. Η Ανάγκη ζητά από τα όντα να λειτουργήσουν με τη βούληση κι όχι με τις επιθυμίες τους για να καταφέρουν να ανελιχθούν στο «Αγαθό». Παρόλο που είναι αφανής από τις αισθήσεις στο Ολικό γίγνεσθαι, η παρουσία της γίνεται φανερή σε όλα τα πράγματα. Με την παρατήρηση και την εμπειρία η ανθρώπινη διάνοια μπορεί να Την αντιληφθεί. Ο Πλάτων θεωρεί σαν Πέμπτο Στοιχείο την ψυχή, εντούτοις είναι δύσκολο να μην διακρίνει κανείς τις κοινές ιδιότητες που φέρει η Ανάγκη με το Πέμπτο Στοιχείο. Τέλος, η κυκλικότητα της ροής των πάντων ελευθερώνει την ψυχή από τον φόβο, διότι μας κάνει αντιληπτό ότι η πορεία της ψυχής είναι εκπαίδευση και ό,τι μαθαίνει δεν πρέπει να το αφήσει να ξεχαστεί.

Για τις Μοίρες

Οι Μοίρες είναι τρεις και είναι κόρες της Ανάγκης.

Η Λάχηση που τραγουδά τα περασμένα,

η Κλωθώ τα παρόντα και,

η Άτροπος τα μελλούμενα.

Στον Μύθο παρουσιάζονται ντυμένες στα λευκά, καθισμένες στο θρόνο τους σε ίσες αποστάσεις η μία από την άλλη και φορώντας στέμμα στο κεφάλι τους. Αυτό υποδεικνύει ότι έχουν απόλυτη εξουσία της αποστολής που τους έχει ανατεθεί και είναι απολύτως αδέκαστα αφοσιωμένες σε αυτήν.

Η αποστολή τους αφορά στις κινήσεις του Όλου δίνοντας τους υπό την εποπτεία τους την διάσταση του χώρου αλλά και του χρόνου.

Οι οχτώ τροχιές των οποίων είναι οι κινησιουργές δυνάμεις, με την κυκλική περιστροφή τους αναδεικνύουν την προέλευση του ονόματός τους, διότι χωρίζουν τους κύκλους σε μοίρες/στιγμάτα και τον χρόνο σε στιγμές. Η δεξιά

φορά είναι η φορά που περιστρέφονται οι αστέρες ενώ η αριστερή φορά είναι η φορά των πλανητών.

Η Κλωθώ με το δεξι ευοίωνο χέρι της, παρέχει την εξωτερική μεγάλη περιστροφή συμβολίζοντας ότι το παρόν μπορεί να λούσει με φως τα πάντα, στο «τώρα» τους. Έχει αναγεννητική δράση. Έτσι, τα πάντα έχουν κατά βάση ευοίωνη διάθεση.

Η Άτροπος με το αριστερό της χέρι, παρέχει τις επτά εσωτερικές περιστροφές συμβολίζοντας τον καθορισμό των ορίων του μέλλοντος.

Η Λάχεσις βοηθά στην περιστροφή χρησιμοποιώντας πότε το δεξι της χέρι για την εξωτερική περιφορά και πότε το αριστερό για τις εσωτερικές, συμβολίζοντας ότι το παρελθόν κυοφορεί τα μελλούμενα και είναι πάντα θετικά προδιάθετο προς το παρόν. Πρώτη τη τάξη στις τρεις τους είναι η Λάχεσις, που καθορίζει την τωρινή αλλά και την μελλοντική πορεία μας. Η ψυχή έχει προϋπάρξει και θα υπάρξει ξανά. Η Λάχεσις άλλωστε παραδίδει τον Δαίμονα στην ψυχή.

Οι Μοίρες δίνουν την φορά της ροής στην κίνηση, την εκδηλωμένη πραγματικότητα δηλαδή. Και σε αυτό το σημείο ο συμβολισμός του Αδραχτιού σαν εργαλείου αλλά και η γενικότερη εικόνα της ύφανσης, οδηγεί την σκέψη ότι οι αποφάσεις της ελεύθερης βούλησης των πλασμάτων που παίρνουν μέρος στην διαδικασία με τις συνεχείς ενσάρκώσεις τους, δημιουργούν το δικό τους μοναδικό υφαντό. Το γεγονός ότι η Κλωθώ γνέφει τα παρόντα και είναι η ίδια η οποία δίνει την ροή της κίνησης στον εξωτερικό δεξιόστροφο κύκλο, είναι εκτός από εντυπωσιακό, απόλυτα συνεπές. Οι Μοίρες υπακούουν ταυτόχρονα στην ιεραρχία, μιας και όλες οι ενέργειές τους γίνονται πάνω στο γόνατό της Ανάγκης.

Οι Μοίρες προφανώς κάτι μοιράζουν στις ψυχές, οι οποίες την ώρα της κρίσης θα πρέπει να προσφέρουν πίσω. Ίσως αυτό που μοιράζεται να είναι η εμπειρία της Δικαιοσύνης και αυτό που οφείλει η ψυχή να προσκομίσει πίσω είναι η απόδειξη της κατανόησης αυτής της εμπειρίας μέσω των αποφάσεων των πράξεων της και με αυτό τον τρόπο να καθορίζεται για την ψυχή και η Κρίση που θα λάβει, αφού θα είναι βασισμένη σε ό,τι έχει προσκομίσει πίσω. Συνεπές και δίκαιο ακούγεται.

Για τις Σειρήνες

Οι Σειρήνες είναι οκτώ και βρίσκονται στο χείλος κάθε κύκλου.

Εκτός λοιπόν από την όραση στον Μύθο αναφέρεται και η σπουδαιότητα της ακοής στην οξύνοια και την συγκίνηση. Με το τραγούδι τους ενισχύουν την δύναμη της εικόνας με τον ήχο, για να μεταφέρουν στον παρατηρητή την Αρμονία που διέπει το σύμπαν νομοτελειακά, περνώντας κραδασμούς στην ύπαρξη της ψυχής που στέκει παρατηρητής και με σκοπό την ενθύμηση του

Δρόμου και την αφύπνιση των δυνατοτήτων της. Συμβάλλουν κι αυτές στο εντόπωμα της μνήμης.

Για τον Δαίμονα

Η Λέξη προέρχεται από το όνομα *Δαίμων* που σημαίνει αυτός που γνωρίζει σε βάθος. Είναι η εσωτερική δάδα του ανθρώπου που φωτίζει εντός του ανάλογα με τον βαθμό της αρετής που ο άνθρωπος θα απελευθερώσει. Σαν φωτιά ολοκληρώνει την πορεία του όταν στεγνώσει κάθε ίχνος υγρασίας από την ψυχή, κάθε ατομικό συναίσθημα. **Όταν δηλαδή η Ανάγκη θα έχει αφομοιωθεί με συνείδηση σε κάθε κτύπαρο του ανθρώπου, τότε ο ίδιος ο άνθρωπος γίνεται η Ανάγκη για να συνεχιστεί το Μεγάλο Σχέδιο.** Ως τότε όμως, ο Δαίμων είναι ο φύλακας της ψυχής που θα την συντροφεύει καθόλη την διάρκεια του βίου της. Παραδίδεται στην ψυχή από την Λάχηση, από τον κύκλο του παρελθόντος και το έναυσμα του μέλλοντος, αλλά η εκλογή του γίνεται από την ίδια την ψυχή λέγοντας χαρακτηριστικά ο Προφήτης: «αιτία ελομένου, Θεός αναίτιος». Ξέρουμε ότι η ψυχή μέχρι την δίκη δικάζεται συντροφευμένη από τον φύλακα-δαίμονα της προηγούμενης ενσάρκωσής της. Μετά τη δίκη όμως ο Πλάτωνας υποστηρίζει ότι η ψυχή παραμένει δίχως φύλακα-δαίμονα για 9 ημέρες, μέχρι που η Λάχηση να της παραδώσει τον νέο που η ίδια η ψυχή έχει επιλέξει.

Για τον Προφήτη

Ο Προφήτης έχει τον ρόλο του Διαμεσολαβητή μεταξύ της Λαχέσεως και των ψυχών, ο φέρων τον λόγο της Μοίρας. Η Λάχηση δίνει απλά τους κλήρους προτεραιότητας για την επιλογή του βίου (οριοθετώντας έτσι τον χώρο που ο άνθρωπος θα δράσει). Υπεύθυνος για την επιλογή είναι αποκλειστικά ο άνθρωπος. Η επιλογή χρειάζεται να γίνει με βάση το τι είναι καλό για την συγκεκριμένη ψυχή, την συγκεκριμένη στιγμή, που θα την βοηθήσει να εξελιχθεί. Δηλαδή η επιλογή γίνεται με βάση τον **βαθμό συνείδησης της ψυχής**. Το να εξελιχθεί σημαίνει ότι ο άνθρωπος πρέπει να γίνει ερευνητής, να μάθει τι είναι αυτό που έχει ανάγκη, και τι θα τον ωφελήσει. Για παράδειγμα και ένας βίος που μοιάζει σε τιμωρία θα μπορούσε να προσφέρει πολύ περισσότερα τη δεδομένη στιγμή από τον βίο μιας ήρεμης ζωής. Όταν η ψυχή εξελιχθεί σε σημείο ικανοποιητικό, τότε ξεκινά και η ανέλιξή της. Η ενσυνείδητη επίτευξη έργου, είναι η κατακόρυφη πορεία μετά την ολοκλήρωση όλων των οριζοντίων περιστροφών των ηλιακών σωμάτων (συμβολικά στον Μύθο των 4 πρώτων πλανητών). Βλέπουμε όμως και ψυχές που κατέρχονται από τον ουρανό να κάνουν λάθος επιλογές. Αυτό οφείλεται όπως λέει ο Πλάτωνας στο γεγονός ότι από συνήθεια περισσότερο και λιγότερο από την **εμπειρία** της φιλοσοφίας, ο άνθρωπος έχει χάσει το μέτρο στη ζωή του. Το μέτρο θα του το προσφέρει η εκπαίδευση και γι' αυτό ο Πλάτων παροτρύνει τις ψυχές να βρουν τον εκπαιδευτή εκείνον που θα τους βοηθήσει να βάλουν τις σωστές προτεραιότητες στην ζωή τους. Να βρουν τη φύση και την ανάγκη των ζώων τους. Ενώ το ζητούμενο είναι η Αρετή οι δρόμοι για τον καθένα είναι διαφορετικοί, γιατί και οι αφετηρίες είναι διαφορετικές.

Ο Προφήτης αποκαλεί τις ψυχές εφήμερες και ότι η περίοδος ζωής που αρχίζει θα καταλήξει στον θάνατο. Η κυκλικότητα του χρόνου απελευθερώνει. Τώρα που έχουν δει ότι ο θάνατος είναι μία διάδοχη κατάσταση της ζωής, ότι είναι μία ακόμη ευκαιρία προς την Αθανασία, πρέπει να μην το ξεχάσουν και να μην ξεχαστούν.

Για την **Αρετή** λέει ότι είναι κτήμα αδέσποτον κι ότι ανάλογα με την προσέγγιση που θα της κάνουν, θα πάρουν και το ανάλογο μερίδιο. Η δύναμη της ψυχής είναι κεντρομόλος, γι' αυτό η πάλη που θα δώσει ο άνθρωπος με την αντίστοιχη φυγόκεντρη της βίωσης, θα φέρει και την αξία του. Η ποιότητα της ψυχής είναι θεϊκή, η κατάταξη των ανθρώπων γίνεται με βάση το ποσοστό της ελευθέρωσης αυτής της ποιότητας εν ζωή, πάνω στη μάχη, πάνω στο Γόνατο. Όσο δικαιότερος ο ανθρώπινος βίος τόσο η κατανόηση ανοίγει ρωγμές στο ψεύδος και τόσο η Αγάπη βρίσκει χώρο να φωτίσει με το αδύητο φως της τα θυσιασμένα πέπλα που στήνονται μπροστά στον άνθρωπο. Όλα είναι ευκαιρίες για την βίωση της στιγμής εκείνης, που η Ατομική Συνείδηση θα στέκει μπροστά στον καθρέφτη της Πατρικής Συνείδησης και θαυμάζοντας, θα **επιλέξει** να επιστρέψει εντός Της.

Οι επιλογές των βίων όπως περιγράφει ο Πλάτων γίνονταν με βάση την εμπειρία των προηγούμενων ζώων, γι' αυτό και εκείνη που παραδίδει τον Δαίμονα είναι η Λάχεσις. Χαρακτηριστικά αναφέρει τις περιπτώσεις συγκεκριμένων ανθρώπων. Οι περιπτώσεις που αναφέρονται δεν είναι τυχαίες, τα ονόματα όσων αναφέρει με κάποιο τρόπο έχουν σχέση με την Αργοναυτική Εκστρατεία. Και στην αρχή της περιγραφής του Αδραχτιού αναφέρεται η λέξη υποζώματα. Είναι σαν να θέλει να μας πει ότι όλη αυτή η αιώνια πορεία της ψυχής είναι σαν το ταξίδι των αργοναυτών, μέσα από τέρατα, δοκιμασίες και μάχες. Εκτός από την μετενσάρκωση, ο κύκλος των γεννήσεων δίνει την ελευθερία επιλογής, ακόμα και της μετεμψύχωσης.

Αφού οι ψυχές έχουν επιλέξει τον δαίμονα και τον βίο τους, ο Δαίμονας-Οδηγός φέρνει την ψυχή μπροστά στην Κλωθώ. Και το αδράχτι γυρνά κάνοντας αμετάκλητη την επιλογή της. Ολόκληρο το σύμπαν περιστρέφεται χάρη και εξαιτίας της ψυχής που επιλέγει. Πόσο υπέροχα και με μοναδικό τρόπο δείχνει ο Πλάτωνας ότι το Σχέδιο, είναι ο Άνθρωπος. Στην συνέχεια μαζί με τον Δαίμονα περνούν κάτω από τον θρόνο της Ανάγκης συμβολίζοντας με αυτόν τον τρόπο την υπακοή στη θεία βούληση και την ανθρώπινη υπόσχεση σε Αυτήν. Η αλλιώς, την ελπίδα.

Όταν πέρασαν και οι υπόλοιποι ξεκίνησαν όλοι μαζί προς το πεδίο της Λήθης μέσα από φοβερή και αποπνικτική ζέστη. Γιατί αυτό το πεδίο ήταν εντελώς χέρσο από δέντρα και από όσα βλαστάνει η γη. Αφού έφτασε το βράδυ κατασκήνωσαν κοντά στον ποταμό Αμέλητα που το νερό του κανένα αγγείο δεν μπορεί να κρατήσει. Κάθε ψυχή λοιπόν ήταν αναγκασμένη να πιει ορισμένη ποσότητα από το νερό αυτό, αλλά όσοι δεν μπορούσαν να συγκρατηθούν από τη φρόνηση έπιναν περισσότερο από το καθορισμένο. Όποιος όμως κάθε φορά έπινε περισσότερο, λησμονούσε τα πάντα. Όταν κοιμήθηκαν πια κι ήρθαν μεσάνυχτα, ακούστηκε βροντή κι έγινε σεισμός και ξαφνικά από το σημείο ου βρίσκονταν τινάχτηκαν προς τα πάνω στον κόσμο της γένεσης σαν διάττοντα

αστέρια. Εκείνο δεν τον άφησαν αν πει νερό, όμως από πού και πώς έφτασε στο σώμα του δεν το γνώριζε, αλλά ξαφνικά το πρωί σαν άνοιξε τα μάτια του, είδε τον εαυτό του ξαπλωμένο στην πυρά.

Σκηνικό τρίτο: το πεδίο της Λήθης

Ο δρόμος προς τον ποταμό είναι μέσα σε αποπνικτική ζέστη, σε άγονο και χέρσο τοπίο όπως ενός περιπλανητή με βαρύ φορτίο, στην έρημο.

Είναι η πρώτη δοκιμασία της ψυχής μαζί με τον Δαίμονά της.

Το νερό του Αμέλητα ποταμού ρέει συνεχώς και τίποτα δεν μπορεί να το συγκρατήσει, γιατί πάλλεται από καθαρό συναίσθημα. Είναι η θεία κοινωνία του ανθρώπινου στοιχείου στην ψυχή. Είναι ταυτόχρονα και η κάθαρση των βαρών που κουβαλά η ψυχή, ώστε να της δοθεί η δυνατότητα να κάνει το νέο της ξεκίνημα όσο ελαφρύτερα γίνεται. Όμως για να συμβεί αυτό, θα πρέπει η ψυχή να πράξει με μέτρο. Πολύ εύκολα αν ξεφύγει το μέτρο, τα φτερά της από αιθερόλουστα μπορεί να γίνουν βαριά και λασπωμένα. Η μνήμη όπως και η γνώση είναι όπλο όταν μπορεί κανείς να την αντέξει. Και για να την αντέξει, το αίμα πρέπει να έχει ξεπλύνει τη ματιά του. Ο Δαίμονας πάντα θα προσπαθεί με τη δάδα του να στεγνώσει ό,τι σταμάτησε να την ξεδιψά κι αρχίζει να την πνίγει. Αλλά αν η ψυχή βουλευτεί στην ξεγνοιασιά της ανοησίας, τότε η σύνδεση μαζί του θα εξασθενεί, εξουθενώνοντας και τους δύο. Η ανθρώπινη ύπαρξη είναι στενά συνδεδεμένη με το υγρό στοιχείο (συμβολικά τα συναισθήματα είναι η απόρροια των αισθήσεων), ακόμα και από την στιγμή που αυτή βρίσκεται εντός της μήτρας. Είναι σαν το νερό να είναι το συνεκτικό στοιχείο που ακολουθεί την ψυχή, και στην άφιξη, αλλά και στην αναχώρηση. Είναι το δικοπο μαχαίρι που χρειάζεται να χειριστεί ο άνθρωπος, για να γίνει συνειδητότερος. Έτσι, πίνοντας από το νερό του Αμέλητα ποταμού η αναγεννημένη ψυχή με το νέο όχημά της, σείεται βιαίως από τις περιφορές των αισθήσεων και εκτινάσσεται στον καινούργιο κύκλο βίου, τη στιγμή που όλα έχουν ντυθεί στο χρώμα της Νύχτας προσβλέποντας στην Ημέρα της Μεγάλης Ελπίδας.

Έτσι λοιπόν Γλαύκωνα διασώθηκε ο μύθος και δεν χάθηκε. Και θα μπορούσε κι εμάς να σώσει αν τον πιστέψουμε κι έτσι και το ποτάμι της Λήθης καλά θα το διαβούμε και την ψυχή μας δεν θα μιάνουμε. Αν λοιπόν πειστούμε στα λεγόμενα μου και θεωρήσουμε την ψυχή αθάνατη και δυνατή να αντέχει όλα τα κακά και τα καλά, θα ακολουθούμε πάντοτε την προς τα άνω οδό και με κάθε τρόπο θα κάνουμε τα έργα μας με δικαιοσύνη και σωφροσύνη, έτσι και με τον ίδιο μας τον εαυτό θα είμαστε φίλοι και με τους θεούς, και όσο μένουμε εδώ στην γή και όταν παίρνουμε τα έπαθλα της αρετής σαν τους αθλητές στον νικητήριο γύρο, ώστε κι εδώ και στη χιλιόχρονη διαδρομή που περιγράψαμε να ευημερούμε.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να αναφερθώ στο θέμα του **Ίχνους**.

Ψάχνοντας εντός του Μύθου να αναγνωρίσω κάποιο στοιχείο/κώδικα που θα αφορούσε σε Αυτό, δεν κατάφερα να βρω κάτι που να μου γίνει αντιληπτό. Η επιμονή μου υπήρξε κυρίως επειδή αναφέρεται τόσο ξεκάθαρα η Ανάγκη στον Μύθο και όχι το αντίπαλο δέος της.

Πιθανώς η δική μου αδυναμία να φάνηκε εμπόδιο στον εντοπισμό του. Όμως σε κάθε περίπτωση, παραθέτω κάποιες σκέψεις.

Αν ο Πλάτων συμβολικά αναφέρει την Ανάγκη σαν την Πύλη της Ζωής, με κάποιο τρόπο **ίσως** να γίνεται έμμεση αναφορά στο Ίχνος. Αυτό που μπόρεσα να υποθέσω (κι αυτό είναι σίγουρα αρκετά παρακινδυνευμένο) είναι ότι πιθανόν οι Μοίρες να έχουν το κλειδί στην απάντηση. Αν υποθέσουμε ότι το Αισθητό κινούμενο σύμπαν που μας περιγράφει ο Πλάτων, είναι κατ' εικόνα του Ιδεατού ακίνητου, τότε ο χώρος είναι ήδη οριοθετημένος. Ο χρόνος από την άλλη, είναι ιδιότητα που φέρει το κινούμενο σύμπαν μόνο, και σε αυτήν την ιδιότητα, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον έχουν ήδη γεννηθεί. Υπάρχουν δηλαδή **ταυτόχρονα** εντός του. Αυτό που διαφέρει κάθε φορά, είναι η ατομική παρουσία στο ίχνος του χρόνου. Αν με κάποιο τρόπο λοιπόν, ξεπερνώντας το όριο του χρόνου –αν κάποιος για παράδειγμα συντονιζόμενος με τις περιφορές/κραδασμούς των σωμάτων του– ξέφυγε από τον περιορισμό του χρόνου, τότε ίσως κατάφερνε σαν σε σκουληκότρυπα να βγει έξω από τον Όλον. Η εικόνα των Μοιρών, με τον τρόπο που κάθονται πάνω στους κύκλους των περιστροφών, οριοθετεί νοητικά ένα τρίγωνο το οποίο ανάλογα με τις ανθρώπινες πράξεις, αλλάζει το κέντρο βάρους του. Είναι σαν την μαεστρία που χρειάζεται ο καλλιτέχνης για να καλλιγραφήσει, έχοντας πιο πριν δαμάσει το πινέλο του σε μία και μόνη τριχά. Κι εδώ η τριαδική, αυτή την φορά Θήλυ Μορφή των Μοιρών, παραπέμπει στο τρία της εκατό της ελεύθερης Ουσίας που φέρει ο Αρχιτέκτονας.

Παρομοίως, δεν κατάφερα να αντιληφθώ την παρουσία του Δασκάλου ξεκάθαρα, όπως ούτε κι εκείνη του Αρχιτέκτονα. Ήσαν φορές που οι ιδιότητές τους μέσα στην διήγηση, λες και υφαινόταν η μία μέσα στην άλλη. Ίσως τελικά, να μην έχει καμμία σημασία το να ψάχνεις να χωρέσεις ό,τι έχεις μάθει σε ό,τι καινούργιο καταπιάνεσαι, αλλά το να ανακαλύπτεις όσα από πάντα γνώριζες αλλά ποτέ δεν είχες συνειδητοποιήσει στις πιο απλοϊκές και σχεδόν παιδιάστικες αφορμές. Είναι πολύ πιο όμορφο να ανακαλύπτεις στο Παν, δίχως να στριμώχνεις το Όλον σου.

Κλείνοντας αυτήν την απόπειρα αποκωδικοποίησης του Μύθου, μένω με την αίσθηση ότι αυτός, σαν όνειρο, αφήνει τους υδρατμούς του να δροσίσουν κάθε φορά διαφορετικές γεωγραφίες, ανάλογα με το βλέμμα που τον αντικρύζεις. Ο καθένας δύναται να βγάλει τα δικά του συμπεράσματα, γ'αυτό και παρέθεσα την διήγησή του Μύθου ολόκληρη. Η θεραπεία αποζητείται όπως τα πουλιά το πρώτο φως της ημέρας.

Έρρωσθε σαν από πάντα :-)

-
1. ρμ. άω, άημι = πνέω φυσώ
 2. ρίζα πιθ. αίρω
 3. ρμ. εράω
 4. ρμ. αείρω